

MITÄ PYHITYS ON?

Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. (Joh. 15:4)

Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä kukaan ei ole näkevä Herra. (Hepr. 12:14)

Pyhitys

Pyhitys on sana, jota tämän päivän suomalainen luterilainen kristillisuus vierastaa. Kysymys ei ikävä kyllä rajoitu pelkästään sanan kaihtamisen, vaan itse asia, pyhitys, koetaan jonkinmoisena uutena lakina ja evankeliumin armoa rajoittavana pakkopaitana, josta on syytä puhua mahdollisimman vähän, etteivät omantunnon vapauden Golgatan ristin uhrin perusteella saaneet joutuisi lain alle ja pinnistelemään ja ponnistelemaan omassa voimassaan. Jostain käsittämättömästä syystä tämä sana pyhitys on muuttunut merkitsemään monen korvissa samaa asiaa kuin legalismi, omavoimainen lain täyttäminen, jolla ihminen pyrkii kelpaamaan Jumalalle.

Sana pyhitys on kuitenkin mitä raamatullisin. Isä-meidän rukouksen ensimmäinen rukous, joka sisältää koko muun rukouksen, kuuluu: *“Pyhitetty olkoon sinun nimesi.”* Viime kädessä pyhityksessä on kysymys juuri tämän rukouksen kuulluksi tulemisesta uskovan elämässä. Alkuseurakunnan kristityille Jumalan pyhittävä työ oli niin tärkeää, että he nimittivät itseään ja toisiaan “pyhiksi”.

Ihmisen pelastuminen laajassa merkityksessä sisältää ensin vanhurskauttamisen, jossa Kristuksen Golgatalla täytetyn uhrin tähden ihminen luetaan Jumalalle kelpaavaksi. Saman aikaisesti tapahtuu uudestisyntymä, jossa ihminen saa Pyhän Hengen ja Kristus tulee asumaan hänen sydämeensä. Pyhitys on sitten tämän Kristuksen elämän muuttavaa vaikutusta ihmisessä ja se päättyy ruumiin ylösnousemukseen, jossa ihminen pääsee lopullisesti vapaaksi syntisestä luonnostaan, lihasta, ja pääsee taivaalliseen kirkkauteen. Koko tämän prosessin alusta loppuun asti saa aikaan yksin Pyhä Kolminainen Jumala. Usko, joka sekin on Jumalan lahja, ottaa vastaan kaiken tämän Herran työn lopullisen taivaalliseen kirkkauteen asti.

Pyhityksessä on siis kysymys keskeisestä osasta Jumalan työtä uskoon tulleen elämässä. Pyhityksessä on kysymys koko kristityn vaelluksesta ja Kristuksessa pysymisestä. “Pyhimyskehiä” välttelevä kotoinen kristillisyytemme on vanhastaan korvannut sanan mm sellaisilla pitkälle samaa tarkoittavilla käsitteillä kuin kilvoitus, uskonelämä, hengellinen elämä, Hengessä vaeltaminen, vaellus Kristuksessa jne.

Nämäkin käsitteet ovat viime aikoina joutuneet epäsuosioon ja koko kristillisestä vaelluksesta puhuminen on korvaantunut pitkälle toisaalta ylistyksestä, armolahjoista, hengellisistä kokemuksista, sisäisestä parantumisesta, sielunhoidosta ja toisaalta lähetyksestä, palvelusta, jumalanpalveluselämästä ja spiritualiteetista puhumisella. Viimeksi mainittuun näyttää liittyvän hiljaisuuden, mietiskelyn ja rukouksen korostamista. Kaikki nämä ovat varmasti aivan tarpeellisia ja hyödyllisiä asioita, mutta jos niillä pyritään ikään kuin korvaamaan pyhitys, seuraukset ovat kohtalokkaat. Tänä päivänä hurskasta ja pyhää kristillistä elämää näkyy varsin vähän ehkä juuri siksi, että pyhitystä ei enää haluta korostaa

ikään kuin pyhitys olisi jonkinlainen vanhurskauttamisen kilpailija. Ei ole mitään pyhitystä ilman edeltä käyvää vanhurskauttamista ja uudestisyntymää. Mutta jos vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen ovat tapahtuneet, pyhitys, elämä ja kasvu Kristuksessa on välttämätön.

Kristuksessa pysyminen

Jeesus antaa uskon lahjan saaneille vanhurskautetuille kehotuksen pyhitykseen muodossa: *“Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä.”*

Sanat ovat kehoitus tietynlaiseen elämään ja toimintaan, jotta suhteemme Häneen säilyisi eheänä. Mutta samalla ne ovat lupaus Herran vaikutuksesta ja toiminnasta meidän elämässämme.

Kehotusta: *“Pysykää minussa”* ja lupaus: *“niin minä pysyn teissä”*, ei saa erottaa toisistaan. Ne kuuluvat yhteen. Ei ole toista ilman toista. Toisaalta on meidän toimintamme ja toisaalta Herran toiminta ja ne yhdessä muodostavat pyhityksen, uskossa elämisen. Herra antaa voimaa ja me toimimme. Pyhitys on siis kokonaan Herran toiminnasta riippuvaa elämää, mutta se on meidän elämäämme ja meidän toimintaamme. Olemme vastuussa tästä tekemisestämme, pysymisestä ja kaikesta toiminnasta, joka siihen liittyy.

Uudestisyntymisessä koko Jumalan voima, rakkaus, pyhyys ja elämä asettuu asumaan sinuun. Näin syntyneen uuden elämän tulee saada hallintavaltaa sinussa, sen tulee siis kasvaa ja kehittyä ja se sisältää aina tietynlaista toimintaa. Kysymys on luonnollisen syntymään rinnakkaisilmiöstä. Siinä saatu elämä on myös Jumalan ihmeellistä lahjaa, mutta edellyttää syntyneeltä sitten kasvun myötä toimintaa elämän ylläpitämiseksi. Uudessa ihmisessä tahtomisen ja tekemisen vaikuttaa kyllä Herra itse, mutta ei automaatin tavoin, ei robotin tavoin, vaan juuri siksi että Herra vaikuttaa tahtomisen ja tekemisen, me tahdomme ja teemme. Meidän tulee ahkeroida pelolla ja vavistuksella, että pelastuisimme.

Uusi Testamentti on täynnä kehotuksia uskoon tulleille ja pelastuneille Jumalan lapsille. Kristityn kasvu merkitsee sitä, että uskova noudattaa näitä kehotuksia, koska hän on jo pelastettu eli koska Jumalan voima Kristuksessa jo asuu hänessä ja siksi hänen on myös mahdollista niitä ilolla ja halulla noudattaa, vaikka vanha syntinen luonto haraakin kaikin keinoin vastaan.

On harhaoppia - ja varsin suosittu sellainen - väittää, että pyhitys on vain sitä, että annamme Kristuksen tehdä ja vaikuttaa. Kaikki tapahtuu muka sitten niin helposti ja yksinkertaisesti: *“Anna vain kaikki ongelmiasi ja asiasi Herralle - älä tee mitään, lopeta taistelu, jätä se Hänen käsiinsä, antaudu vain Hänelle, ei ole mitään tarvetta taistella vaikeuksien kanssa. Antaudu vain Hänelle ja sillä selvä!”*

Tässä kaikessa on sen verran totuutta, että omassa voimassa kilvoittelu Herran tiellä ei totisesti onnistu. Jeesus sanoo sen tekstissämme näin: *“Ilman minua te ette voi mitään tehdä.”* Mutta Hän ei sano: *“Minussa teidän ei tarvitsekaan tehdä mitään”* vaan Hän antaa nimenomaisen käskyn ja kehotuksen pitää Hänen sanansa, Hänen käskynsä ja rakastaa toinen toistamme.

Kristillisuus on meidän tekemisestämme, meidän pysymistämme Kristuksessa, siksi että Hän vaikuttaa meissä ja Hän pysyy meissä.

“Jos te Hengellä kuoletatte turmeltuneen luontonne teot, te saatte elää.” (Room. 8:13)

Me kuoletamme turmeltuneen luontomme teot - mutta emme omassa voimassamme - vaan

Hengellä, Pyhän Hengen kautta, Hänen voimallaan, joka meissä asuu. Kristillisyys ei ole koskaan voimakysymys - Herra itse pysyy meissä ja vaikuttaa meissä - ja Hän on totisesti voimallinen. Kristillisyys on aina uskon kysymys ja kuuliaisuuden kysymys. Kun uskomme Herran lupauksiin ja teemme niiden mukaan, näemme, että Herran oma voima tekee sen mahdolliseksi.

Jeesuksen sana halvatulle miehelle, joka oli juuri kuullut ja omistanut syntiensä anteeksiantamuksen, kuului: *“Nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi!”* Kysymys ei ollut laista. Eihän hän kyennyt kävelemään. Kysymys oli evankeliumin kehotuksesta, joka sisälsi ihmeen vaikuttavan voiman. Ollessaan kuuliainen sanalle mies sai nähdä, että Herra teki mahdottoman mahdolliseksi.

Mitä siis Kristuksessa pysyminen oikein on? Se on jatkuvaa persoonallista henkilön ja Henkilön välistä yhteyttä. Se on Kristus-suhteen ylläpitoa. Se on jatkuvaa kaiken elämän vastaanottamista Kristukselta. *“Ilman minua te ette voi mitään tehdä.”* Se on sanassa pysymistä, sanan mukaan elämistä, sanan kuulemista, sen vastaanottamista ja käytännön elämään soveltamista. Sydän, jossa Kristus asuu ja hallitsee sanan kautta, on pyhityksessä elävä sydän.

Kristuksessa pysyminen ei ole kouristuksenomaista tarrautumista omaan kristillisyyteensä tai tiettyihin kristillisiin toimintoihin, niin että edes vähimmäisvaatimukset täyttämällä voisi selvitä kuiville ja säilyttää pelastus. Sellainen on lainomaista puuhastelua ja itse asiassa omaan itseensä turvautumista.

Kristuksessa pysyminen on uskon kautta Kristuksesta riippuvaa elämää. Se on sen tekemistä, mitä Herra tahtoo ja sinne menemistä, minne Herra menee edeltä. Se on elämää Hänen voimassaan ja niin, että Hän päättää asioista. Hänen voimansa ei siis ole meidän käytettävissämme, vaan me olemme Hänen ja Hänen voimansa käytettävissä. Pyhityksessä on siis viime kädessä kysymys Jumalan pyhydestä, Hänen nimensä pyhittämisestä sillä, että uskovat vaeltavat Hänen totuudessaan. Lutherin opetuksen mukaisesti tulemme pyhityselämässä näkemään syntisyytemme yhä syvemmin, vaikka ihmisten edessä elämämme muuttuukin Herran mielen mukaiseen suuntaan, sillä Jumalan valossa näemme syntisyytemme entistä selkeämmin. Mutta toisaalta saamme ihmetellä Jumalan armon yhä kasvavaa vaikutusta elämässämme.

Pyhityksen, tämän kasvun Herran mielen mukaiseen elämään, vaikuttaa Jumalan sana, evankeliumin ihmeellinen vapauttava sana. Vaikka pyhitys on kuuliaisuutta Uuden Testamentin kehoituksille oikeaan vaellukseen Jumalan edessä, voiman siihen antaa Golgatan ristillä kärsineen ja ylösnousemuksellaan kuoleman kukistaneen Herran kasvojen katselu evankeliumin sanassa. Vaikka pyhitys on taistelua syntiä vastaan, jopa verille asti, se on suurta vapautta, koska Herra on kilvoittelijan kanssa.

Miksi on pysyttävä Kristuksessa?

Miksi sitten on pysyttävä Kristuksessa? Siksikö, että pelastuisimme? Ei, vaan siksi, että olemme jo pelastuneet, sillä sehän merkitsi sitä, että pääsimme Kristus-yhteyteen. Sen säilyttäminen on luonnollista, kun se on saatu. Tarvitsemme syvenevää yhteyttä Kristukseen kasvaaksemme Jumalan lapsina ja kantaaksemme Hänen Henkensä vaikuttamaa hedelmää: rakkautta, rauhaa, iloa, kärsivällisyyttä jne. Meidän on pysyttävä Kristuksessa, jotta rukouksemme olisivat Herran tahdon mukaisia ja että näin ollen Herra voisi vastata niihin. Niin Kristuksen nimi tulee kirkastetuksi ja Jumalan nimi saa kiitoksen ja kunnian. Myös

muiden ihmisten pelastuksen vuoksi meidän on pysyttävä Kristuksessa. Lisäksi meidän on muistettava, että meidän vastustajamme Sielunvihollinen on meitä väkevämpi. Vain Kristuksessa pysymällä olemme turvassa pahan palavilta nuolilta.

Miten se tapahtuu?

1. Miten sitten Kristuksessa voi pysyä? - Ensinnäkin on erittäin tärkeitä, että päivittäin pitäydymme Jumalan sanan lupauksiin pelastuksemme varmuudesta. Aamun ensimmäiseksi tulee julistaa omalle sielulle evankeliumi: "Kiitä Herraa minun sieluni äläkä unohda mitä hyvää Hän on sinulle tehnyt!" Oman sielun pitää saada päivittäin kuulla evankeliumi siitä, että Jeesuksen uhri Golgatalla oli juuri minun syntieni tähden ja että Jeesus kukisti kuoleman juuri minun hyväkseni ja että saan tänään olla Jumalan lapsi ja iankaikkisen kirkkauden perillinen. Älä lakkaa kertaamasta Herran suuria lupauksia kuten:

"Mitään kadotustuomiota ei siis ole niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa." (Room. 8:1).
"Isäni, joka on antanut heidät minulle, on kaikkein suurin, eikä kukaan voi ryöstää heitä Isäni kädestä." (Joh. 10:29)

Tähän liittyy myös pitäytyminen kaikenlaisiin muihin Herran lupauksiin, joita Hän Raamatussa jakaa mitä moninaisimpia elämän tilanteita silmällä pitäen. Herra lupaa pysyä meissä. Hän lupaa huolehtia meidän ajallisista tarpeistamme. *"Niin kuin päiväsi, niin on voimasasi."* Jokaiseen päivään liittyy oma taakkansa, mutta juuri sen kantamiseen Herra lupaa voimansa.

2. Toiseksi on pysyttävä päivittäisessä ja jatkuvassa parannuksessa. Pyhä Henki osoittaa uskovan synnit herkästi. Anna lain sanan osua turmeltuneeseen luontoosi, jotta Pyhä Henki saisi kuolettaa sitä. Anna Jeesuksen veren puhdistaa syntisi. Pyydä siksi heti anteeksi, kun Pyhä Henki sinua nuhtelee. Tunnustamaton ja anteeksi saamaton synti on sillanpääasema Sielunvihollisen uusille kiusauksille.

3. Kolmanneksi tarvitsemme hengellistä ravintoa pysyäksemme Herrassa ja kasvaaksemme Hänen tuntemisessaan. Jeesus sanoo:

"Totisesti minä sanon teille: ellette syö Ihmisen Pojan ruumista ja juo hänen vertaan, teillä ei ole elämää itsessänne. Sillä, joka syö minun ruumiini ja juo minun vereni, on iäinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä. Minun ruumiini on näet todellinen ruoka ja minun vereni on todellinen juoma. Joka syö minun ruumiini ja juo minun vereni, pysyy minussa ja minä hänessä." (Joh. 6:53-56)

Jeesus eli täydellisessä riippuvuudessa Isästä. Hän sai voimansa, ravinnon, kaiken Isältä. Jeesuksen syöminen ja juominen merkitsee elämistä Hänen kauttaan, Hänen vastaanottamistaan, Häneen uskomista sellaisena kuin Hän on kaikessa täyteydessään ja elämistä tämän Häneen kohdistuvan uskon hallitsemana. Se on antautumista Hänelle luottaen Hänen voimansa väkevyyteen. Jeesus sanoi, että Hänen ravintonsa on tehdä Isän tahto. Meille ei siis riitä älyllinen usko, vaan se, että Jeesus tulee elämäksemme, ruoaksemme, juomaksemme, kaikkeksemme.

Käytännössä tämä merkitsee Raamatun sanan kautta Kristuksen syömistä ja juomista. Lue siis Raamattua ja käytä aikaa Hänen kasvojensa katseluun sanan peilistä. Tunne Jeesus. Edelleen se merkitsee rukousyhteyttä, jossa ei ole ensi sijassa kysymys pyyntöjen esittämisestä, vaan sydämen pienten ja suurten asioiden jakamista Herran kanssa. Se on keskustelua Herran kanssa, kun Hän puhuu meille omassa sanassaan. Tietenkin kysymys on myös ehtoollisesta, jossa konkreettisesti saamme osallisuuden Jeesuksen ruumiiseen ja vereen, Hänen elämämme ravinnoksi.

4. Edelleen Kristuksessa pysymiseen kuuluvat hengelliset harjoitukset, joissa on kysymys muiden uskovien kanssa rakentumisesta ja varustautumisesta vaikeiden päivien varalle. Se merkitse mm yhteisiä Raamatun tutkisteluja muiden kanssa, tiedon lisäämistä, yhteistä palvelua ja yhteistä määrätietoista evankeliumin levitystyötä.

5. Kielteisessä merkityksessä Kristuksessa pysyminen merkitsee sellaisen välttämistä ja torjumista, mikä häiritsee yhteyttämme Kristukseen. Herran oma välttää omilla teillään kulkemista ja oman tahtonsa härkämäistä läpiviemistä. Hän ei puuhastele turhia, ei puhu turhia eikä kiistele tarpeettomista asioista. Toimettomuuden ja huonon seurauksen parista hän pyrkii hyvään seuraan ja rakentavaan toimintaan. Hän tietää, että maailma saastuttaa lehtien, radion ja TV:n välityksellä. Maailman himoja ja saastutusta on paettava. Harhaoppien vaaraa ja rahan himoa on vastustettava viimeiseen asti. Ihmiskunnian etsimistä on myös välttettävä, jos mielimme pysyä Kristuksessa ja antaa kunnian Hänelle armosta ja ihmeellisestä pelastuksestamme.

Kristuksessa pysyminen ei kuitenkaan ole taakka, sillä ei ole mitään ihanampaa, kuin saada olla Hänen lähellään. Hänen luonaan on todellinen onni. Se on mahdollista siksi, että Herra itse lupaa: *"Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti."*

Itoon kutsu työhön

Lopuksi pieni esimerkki siitä, mitä Kristuksessa pysyminen voi käytännössä merkitä. 65 vuotta sitten tuli uskoon ensimmäisessä kristillisessä tilaisuudessaan 15 vuotias nuorukainen Eiichi Ito. Hän on hiljattain täyttänyt 90 vuotta ja tulee neljännelle julistusmatkalleen Suomeen ensi kuussa. Hän kertoo näin:

Eräänä vuoden 1924 lokakuun loppupuolen aamuna pidin aamurukoushetkeä opiskelija-asunnossani. Luin hiljaa Matteuksen evankeliumia yhdeksännen luvun jakeesta 35 eteenpäin:

"Ja Jeesus vaelsi kaikki kaupungit ja kylät ja opetti heidän synagogissaan ja saarnasi valtakunnan evankeliumia ja paransi kaikkinaisia tauteja ja kaikkinaista raihnautta. Ja nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hyljättyt niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Silloin hän sanoi opetuslapsillensa: 'Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.'"

Olin ennenkin lukenut kohdan mutta aina ajatellen, että se ei kuulu minulle, vaan papeiksi tai evankelistoiksi aikoville. Mutta sinä aamuna minut pysäytettiin tämän sanan ääreen ja se alkoi puhua minulle seuraavaan tapaan:

"On paljon ihmisiä, joiden tulisi pelastua, mutta vähän niitä, jotka pelastuvat. Se johtuu työmiesten vähyydestä. Kysymys ei ole siitä, että olisi paljon niitä, joiden pelastuminen ei ole edes tarpeenkaan, ja vain vähän niitä, joiden on määrä pelastua. Jumalan tahto on, että jokainen ihmisen pelastuisi uskomalla Jeesuksen evankeliumiin, mutta vain harvat pelastuvat, koska evankeliumin julistajia on liian vähän. Siitä syystä Japanin kirkko ei kasva. Siksi sinun tulee pyytää elon Herraa lähettämään työntekijöitä elonkorjuuseen. Asia koskee sinua. Sinun pitää lähteä työhön. Lähde sinä kertomaan Jeesuksen teoista, jotta mahdollisimman moni voisi pelastua!" Näin Jumala puhutteli minua ja jouduin todella ahtaalle sinä aamuna.

Viivysin pitkää tämän Jumalan sanan edessä rukoillen huoneessani, mutta en kyennyt heti vastaamaan Herralle: "Tapahtukoon, Jumala, Sinun tahtosi!"

Tiesin, että Japanissa pastorien tulot ovat pienemmät kuin muiden ihmisten. Ja minun velvollisuuteni perheen vanhimpana poikana oli auttaa taloudellisesti perhettäni erityisesti nyt, kun se oli joutunut köyhyyteen vararikon seurauksena. Siksi minun olisi mahdotonta ryhtyä papiksi. Mutta Jumalan sana ei antanut periksi:

"Näistä olosuhteista huolimatta antaudu evankeliumin julistajaksi!" Olin aivan hämmennyksissäni. Rukoilin kauan polvillani ja pyysin Jumalaa taivuttamaan sydämeni kuuliaisesti Hänen tahdollensa. Päätin jäädä koulusta pois ja rukoilla siihen asti, kunnes voisin vilpittömin mielin vastata myönteisesti Herran kutsuun.

Taistelu Jumalan sanan haasteen edessä jatkui pitkään. En kyennyt tekemään ratkaisua. Vihdoin iltapäivällä saatoin suureksi helpotuksekseni rukoilla:

"Herra, johdata minua tahdosi mukaan. Jos tahdot tehdä minusta evankelistan, jätän taloustieteen ja lain opiskelun ja aloitan opiskelut teologisessa tiedekunnassa."

Herra johti sittemmin pastoriksi valmistuneen Itoon perustamaan 17 seurakuntaa Japaniin, 7 vuodeksi lähetystyöhön Kiinaan ja viimeisten parin kymmenen vuoden aikana laajaan kiertävään evankelioimis-työhön. Lukemattomat ihmiset ovat saaneet kuulla hänen kauttaan evankeliumin ja tulla Kristuksen tuntemiseen.